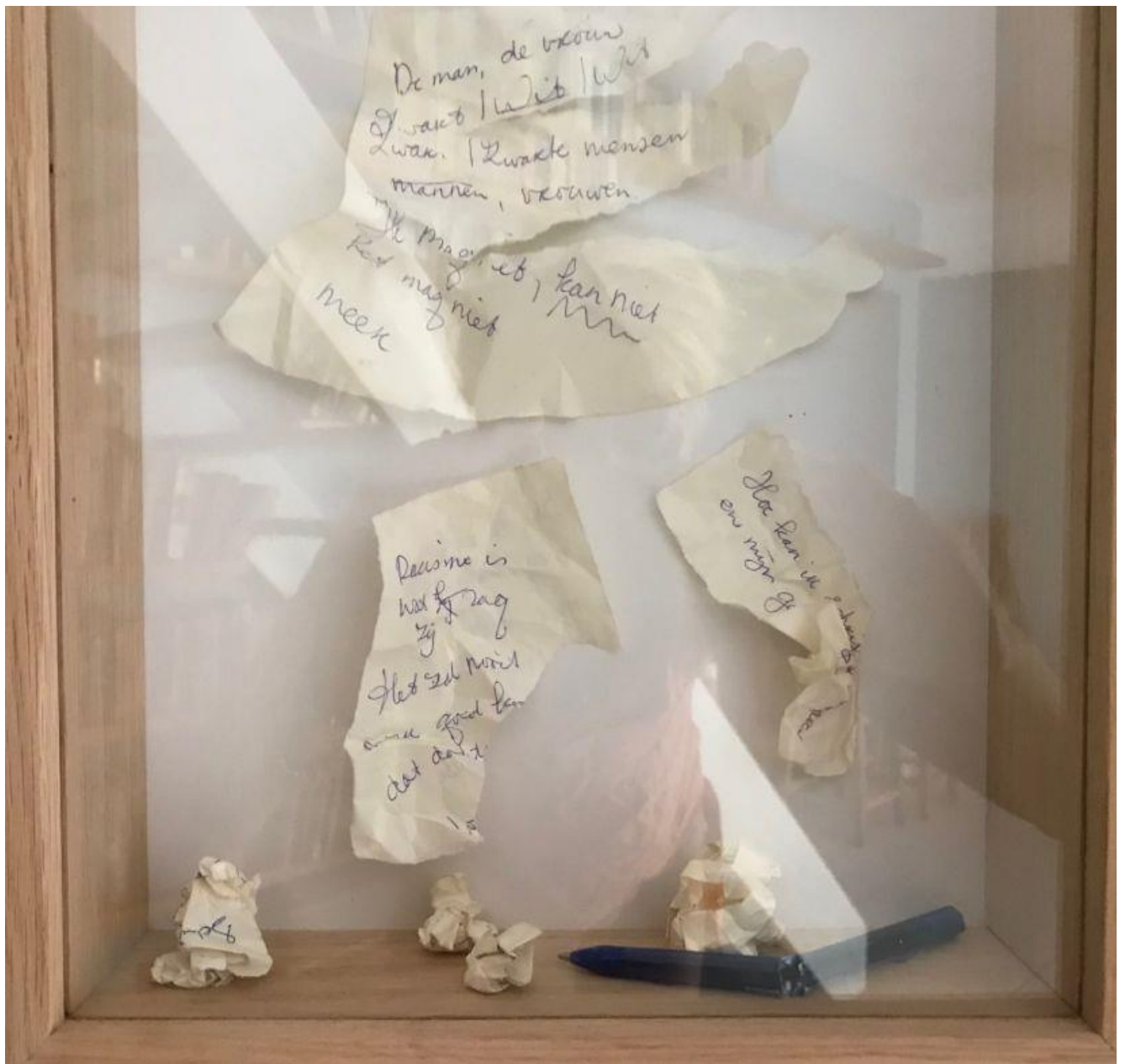

De dood van een schrijver. Column

door *Elodie Heloise*

De realiteit is echter dat dit niet alleen schrijvers aangaat. Ook ieder ander die een mening heeft of ergens over nadenkt en daar vragen bij heeft, zal lang nadenken voordat die mening, vraag of verwondering wordt geventileerd. Omdat het 'geweld' dat erop kan volgen zo hard is.

De woorden van schrijvers worden steeds vaker betwist en aangevallen op het gebruik van een woord of beeld dat niet meer wenselijk is met het oog op een toekomst die er nog niet is. Het werk van schrijvers wordt ook steeds vaker gewogen en betwijfeld met betrekking tot hun afkomst, sexe, gender, nationaliteit, geboorteland, leefland, ervaring en beleving.

Deze aspecten lijken nu belangrijker dan wat de schrijver te vertellen heeft en zijn op zichzelf al voldoende om het werk te diskwalificeren. Maar al te vaak zonder het werk eerst (helemaal en goed) te lezen wordt het afgekeurd met impulsief verbaal geweld dat meer zegt over de criticus dan over de schrijver.

Een verschijnsel overigens dat behoort tot hetzelfde recht van vrijheid op meningsuiting dat de schrijver de basis voor zijn woorden geeft.

Het gevolg hiervan is dat schrijvers op hun woorden gaan letten. Sommigen zullen dat toejuichen en er om applaudiseren. Anderen zullen ertegen ageren. De realiteit is echter dat dit niet alleen schrijvers aangaat. Ook ieder ander die een mening heeft of ergens over nadenkt en daar vragen bij heeft, zal lang nadenken voordat die mening, vraag of verwondering wordt geventileerd. Omdat het 'geweld' dat erop kan volgen zo hard is.

Het effect is dat er *niet* meer wordt gevraagd, *niet* meer wordt gedeeld en in stilte van alles wordt gedacht waardoor de mening van de ander of een andere mening niet meer leiden kan tot een gesprek of discussie. Het is een vorm van stille polarisatie en mentale segregatie waar niemand meer bij kan en die tot niets anders leidt dan een verdere verwijdering van elkaar.

Schrijvers zijn denkers, vragers en verwonderaars die middels hun pen uiting geven aan wat is, speelt, leeft. Door hen de mond te snoeren, wordt hen een taak uit handen genomen die cruciaal is voor het ontstaan van de discussie die juist tot die zo vurig gewenste situatie in de toekomst kan leiden.

Het gebruik van het recht van vrijheid op meningsuiting anno 2022 leidt daarmee tot een steeds grotere beperking van datzelfde recht en daarmee uiteindelijk tot zelfcensuur en het 'monddood' maken van de ander. Oftewel het recht op vrijheid van meningsuiting is niet langer 'vrij' beschikbaar voor iedereen.

Bijdrage voor de expositie Taboo III (augustus 2022) van Landhuis Bloemhof

Bron: [Over Elodie Heloise | Blog van Elodie Heloise](#), september 2022